

A Pécsi Ítéltábla Pécsett, a 2015. évi február hó 20. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A másodfokú bíróság a csalás büntette és más bűncselekmények miatt **I.rendű vádlott és 25 társa** ellen indult büntetőügyben a Kaposvári Törvényszék 11.B.184/2013/109. számú ítéletét az alábbiak szerint változtatja meg:

- II.rendű vádlottcselekményét az 1978. évi IV. törvény 300/C.§ (3) bekezdésének a) pontjában meghatározott és a (4) bekezdés a) pontja szerint minősülő, bűnsegédként és folytatólagosan elkövetett számítástechnikai rendszer és adatok elleni büntettnek minősíti;
- II.rendű vádlottszabadságvesztés-büntetését 1 (egy) év 8 (nyolc) hó börtönre enyhíti;
- I.rendű, II.rendű, III.rendű, IV.rendű és V.rendű vádlottak vonatkozásában a pénzmellékbüntetés kiszabására vonatkozó rendelkezést mellőzi;
- az elrendelt vagyonelkobzás összegét I.rendű vádlottesetében 5.850.000 (ötmillió-nyolcszázötvenezer) forintra, III.rendű vádlottesetében pedig 8.300.000 (nyolcmillió-háromszázezer) forintra felemeli;
- az elsőfokú bíróság ítéletének VI.rendű, VII.rendű, VIII.rendű, IX.rendű, X.rendű, XI.rendű, XII.rendű, XII.rendű, XIV.rendű, XV.rendű, XVI.rendű, XVII.rendű, XVIII.rendű, XIX.rendű, XX.rendű, XXI.rendű, XII.rendű, XIII.rendű, XXIV.rendű, XXV.rendű és XXVI.rendű vádlottakra vonatkozó részét hatályon kívül helyezi és az elsőfokú bíróságot új eljárásra utasítja.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi V.rendű vádlottat 20.000 (húszezer) forint másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség megfizetésére az államnak.

Megállapítja, hogy a másodfokú eljárásban IX.rendű vádlott vonatkozásában 22.600 (huszonkettőezer-hatszáz) forint, XI.rendű, XII.rendű, XIII.rendű, XVIII.rendű, XIX.rendű, XX.rendű, XXI.rendű és XXII.rendű vádlottak tekintetében személyenként 4.075 (négyezer-hetvenöt) forint, XIV.rendű és XVI.rendű vádlottak vonatkozásában személyenként 16.300 (tizenhatezer-háromszáz) forint, XXIII.rendű, XXIV.rendű,

XXV.rendűés XXVI.rendű vádlottak vonatkozásában személyenként 8.150 (nyolcezer-százötven) forint bünygyi költség merült fel.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész I.rendűés II.rendű vádlottak vonatkozásában hosszabb tartamú szabadságvesztés kiszabása végett, III.rendű, IV.rendűés V.rendű vádlottak tekintetében a cselekményeik súlyosabb, az 1978. évi IV. törvény 318.§ (1) bekezdésében meghatározott és - figyelemmel a (2) bekezdés a) és c) pontjaira - a (6) bekezdés b) pontja szerinti csalás büntetteként történő minősítése céljából, IV.rendű vádlottat érintően hosszabb tartamú szabadságvesztés, míg V.rendű vádlottesetében a felfüggesztésre vonatkozó rendelkezés mellőzése, végrehajtandó szabadságvesztés, közügyektől eltiltás és pénzmellékbüntetés alkalmazása érdekében, illetve VI.rendű, VII.rendű, VIII.rendű, IX.rendű, X.rendű, XI.rendű, XII.rendű, XIII.rendű, XIV.rendű, XV.rendű, XVI.rendű, XVII.rendű, XVIII.rendű, XIX.rendű, XX.rendű, XXI.rendű, XXII.rendű, XXIII.rendű, XXIV.rendű, XXV.rendűés XXVI.rendű vádlottak tekintetében a felmentésük miatt, hatályon kívül helyezés végett jelentett be fellebbezést.

I.rendű vádlottés védője a közbizalom elleni büncselekmény tekintetében felmentés, ezt meghaladóan enyhítés, II.rendű vádlottés védője, III.rendű vádlottés védője, valamint IV.rendű vádlott és védője a büntetőjogi felelősség megállapítása miatt, felmentés, míg V.rendű vádlottvédője felmentés, illetve enyhítés céljából élt jogorvoslati kérelemmel.

A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség az átiratában, illetve a nyilvános ülésen jelen lévő képviselője útján az ügyészi fellebbezést változatlan tartalommal fenntartotta.

A másodfokú bíróság a jogorvoslatokkal megtámadott határozatot a Be.348.§ (1) bekezdése alapján az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül.

Ennek során az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást - figyelemmel a Be.352.§ (1) bekezdés a) pontjára - az iratok tartalma és ténybeli következtetés alapján az alábbiak szerint egészítette ki, illetve helyesbítette:

- III.rendű vádlottat az elsőfokú bíróság ítéletében felsoroltakon túl is elítélték.
 - 1./ A Keszthelyi Városi Bíróság a 2005. évi január hó 20. napján jogerőre emelkedett 8.B.80/2004/17. számú ítéletével magánokirat-hamisítás vétsége miatt 50.000 forint pénzbüntetésre ítélte.
 - 2./ A Siófoki Városi Bíróság a 2005. évi november hó 10. napján jogerőre emelkedett 4.B.205/2004/33. számú ítéletével sikkasztás büntette és magánokirat-hamisítás vétsége miatt 72.000 forint pénzbüntetésre ítélte.

3./ A Keszthelyi Városi Bíróság a 2006. évi október hó 19. napján jogerőre emelkedett 9.B.51/2005/48. számú ítéletével 3 rb. csalás büntette és 10 rb. magánokirat-hamisítás vétsége miatt 288.000 forint pénzbüntetésre ítélte *(nyomozati iratok XI/121-123. oldal)*.

A Fonyódi Városi Bíróság 4.B.299/2001/5. számú ítéletével kiszabott szabadságvesztésből 2012. május 16-án feltételesen szabadult, a feltételes szabadság 2013. május 15-én járt volna le.

A Fonyódi Városi Bíróság 9.B.34/2006/223. számú ítélete helyesen 2009. március 12-én emelkedett jogerőre, és abban a vádlott büntetőjogi felelősségét helyesen 31 rb. csalás büntetésében, csalás vétségének kísérletében és 29 rb. magánokirat-hamisítás vétségében állapították meg. Ekkor - az elsőfokú bíróság ítéletében írt 2 év 6 hó börtönbüntetés mellett - 4 év közügyektől eltiltással, valamint 200.000 forint pénzmellékbüntetéssel is sújtották, továbbá elrendelték a Fonyódi Városi Bíróság fentebb említett 4.B.299/2001/5. számú ítéletével kiszabott felfüggesztett szabadságvesztés végrehajtását. E büntetéséből 2012. május 16-án feltételesen szabadult, a feltételes szabadság 2013. május 15-én járt volna le.

A Kaposvári Törvényszék B.178/2013/26. számú ítéletével helyesen visszaesőként ítélte el és vele szemben a 4 év börtönbüntetés mellett 4 év közügyektől eltiltást is kiszabott. Megszüntette továbbá a fenti két ügyben engedélyezett feltételes szabadságot és megállapította, hogy feltételes szabadságra nem bocsátható. A vádlott jelenleg e büntetését tölti *(III.rendű vádlotterkölcsi bizonyítványa 17. sorszám alatt)*.

- IV.rendű vádlottat a Keszthelyi Városi Bíróság 9.B.178/2004/6. számú ítéletével - mely helyesen 2005. június 28-án emelkedett jogerőre - 2 rb. csalás büntette, a Marcali Városi Bíróság a 4.B.42/2005/53. számú ítéletével - mely helyesen 2006. december 12-én emelkedett jogerőre - pedig 8 rb. csalás büntette, 2 rb. sikkasztás büntette és magánokirat-hamisítás vétsége miatt ítélte felfüggesztett szabadságvesztésre.

A fenti ítéletekkel kiszabott - utóbb végrehajtásában elrendelt - büntetéseket a Marcali Városi Bíróság a 2012. évi május hó 16. napján jogerőre emelkedett 4.Bk.28/2012/12. számú határozatával összbüntetésbe foglalta és annak tartamát 1 év 9 hó börtönben állapította meg. E büntetéséből 2013. július 30-án feltételesen szabadult, a feltételes szabadság 2014. július 29-én járt le.

A Győri Városi Bíróság B.197/2009/66. számú ítéletével kiszabott szabadságvesztés-büntetésből helyesen 2013. március 3-án szabadult a feltételes szabadság kedvezményével. A feltételes szabadság tartama 2014. március 2-án lejárt *(IV.rendű vádlotterkölcsi bizonyítványa 18. sorszám alatt)*.

- A vállalkozói hitelbírálati rendszer (EHKR) a **nyrt1** üzleti hitelkártyát igénylő ügyfeleinek a mikro- és kisvállalatok hitelügylethez tartozó hitelbírálatait, illetve az ügyfelek és az ügyletek minősítését végezte. Ennek háttérében, az ellenőrzéseket és vizsgálatokat kiszolgáló számítástechnikai rendszerek és adatbázisok működtetésére, illetve telepítésére került sor.

Az üzleti hitelkártya igénylés több részből álló folyamatának második fázisa a hitelbírálat volt. Normál ügymenetben ez elektronikus formában, ún. scoring alapú, hitelminősítő rendszer igénybevételével kezdődött, oly módon, hogy a bevitt adatok feldolgozásával a számítástechnikai program - kockázati szempontból - értékelte az előterjesztést. Amennyiben az értékelés nem felelt meg a pénzintézet által meghatározott követelményeknek, úgy a hitelkérelmet el kellett utasítani, annak jóváhagyás végett történő aláírása csak akkor történhetett meg, ha a kérelem nem akadt fenn a számítástechnikai rendszer előszűrésén.

Szabályos esetben a hitelkérelem előterjesztője és engedélyezője nem lehetett ugyanaz a személy (*30/2006.-KÜI-2137. számú ügyviteli utasítás B.3.1.-B.3.5. pontjai, illetve 19/2008.-KÜI-2045. számú ügyviteli utasítás II.4.4. pontja a nyomozati iratok 6. mellékletében, valamint **tanú1** tanú vallomása a 40. számú tárgyalási jegyzőkönyv 5. oldalán*).

- I.rendű vádlottaz általa kötött hitelszerződések után, azok nagyságrendjéhez igazodó jutalékban részesült (*I.rendű vádlottvallomása - nyomozati iratok X/27. oldal*).
- A tényállás II/1., II/2., II/3., II/4., II/5., II/6., II/7., III/4., III/5., III/6., III/7., III/8. és III/9. pontjaiban írt cselekmények során I.rendű vádlottolyan hitelszerződést készített, illetve nyomtatott ki, melyen ügyintézőként - valótlánul - **tanú2** neve szerepelt. E szerződést négy példányban kellett előállítani, melyből három példány a **nyrt1** nyilvántartásába, míg egy példány az ügyfél birtokába került.
- A tényállás I/1., I/3., I/4. és III/1. pontjaiban írt cselekmények elkövetése során a **nyrt1** kára - esetenként - helyesen 3.000.000 forint volt. Ebből helyesen a tényállás I/1. pontjához kapcsolódóan 47.354 forint, míg a tényállás I/4. pontjához kapcsolódóan 417.506 forint tért meg.

I.rendű vádlotta cselekményeivel összesen 67.866.556 forint kárt okozott, melyből 3.954.395 forint kár tért meg.

II.rendű vádlott49.896.556 forint, III.rendű vádlott26.799.000 forint, IV.rendű vádlott23.849.000 forint, míg V.rendű vádlott20.799.000 forint kár okozásában vállalt közreműködést. Ebből II.rendű vádlottat érintően 2.633.467 forint, míg III.rendűés V.rendű vádlottakat érintően 190.000 forint a megtérült kár összege.

- A cselekmények elkövetése során I.rendű vádlott 5.850.000 forintot, III.rendű vádlott 8.300.000 forintot, IV.rendű vádlott 600.000 forintot, míg V.rendű vádlott 1.990.000 forintot szerzett meg.

Az ekként kiegészített, illetve helyesbített tényállás I.rendű, II.rendű, III.rendű, IV.rendű és V.rendű vádlottakat érintő részében most már mentes a Be.351.§ (2) bekezdésében felsorolt megalapozatlansági hibáktól és hiányosságoktól, az a bizonyítékok indokolt és okszerű mérlegelésén alapul.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a perrendi előírások megtartásával folytatta le, anélkül, hogy az ügy érdemi felülbírálatát akadályozó hibát vétett volna.

A Be.2.§ (2) bekezdésében írtak szerint törvényes a vád, ha a vádemelésre jogosult a bírósághoz intézett indítványában meghatározott személy pontosan körülírt, büntető törvénybe ütköző cselekménye miatt a bírósági eljárás lefolytatását kezdeményezi. Ennek vizsgálatakor a benyújtott vádirat mellett mindazokat a kiegészítéseket figyelembe kell venni, melyekkel az ügyész a büntetőjogi felelősségre vonás alapjául szolgáló múltbeli történések ténybeli leírását megváltoztatta, vagy pontosította.

Jelen ügyben - a Somogy Megyei Főügyészség 66. sorszám alatti beadványából megállapíthatóan - az ügyész I.rendű vádlott vonatkozásában azért is vádat emelt, mert a tényállás II/1., II/2., II/3., II/4., II/5., II/6., II/7., illetve III/4., III/5., III/6., III/7., III/8. és III/9. pontjaiban írt - jogosulatlan hitelezésekben testet öltő - cselekmények elkövetése során *„közelebbről meg nem állapítható számú okiraton hitelügyintézőként valótlanul **tanú2**ot tüntette fel, mely okiratokat a hitelügylet sikeres lebonyolítása érdekében felhasználta”*.

Ez a leírás, ha minimálisan is, de megfelel a magánokirat-hamisítás törvényi tényállásában szereplő elkövetési tárgy megjelölésének, illetve az elkövetési magatartás előadásának. Nyilvánvalóvá vált ugyanis, hogy a vádló milyen és mely részében valótlan tartalmú okiratok felhasználása miatt kezdeményezte I.rendű vádlott közbizalom elleni bűncselekményekben történő felelősségre vonását, még akkor is, ha a további részletek kifejtése helyett mindössze a háttérben álló szerződéses jogviszonyra utalt.

A vállalkozói hitel folyósítását, illetve az üzleti hitelkártya kiadását - rendes ügymenetben - hitelszerződés elkészítése és aláírása előzte meg, oly módon, hogy a négy egyező példányban kiállított és ellenjegyzett okirat közül egy az ügyfélhez került, míg a többi a pénzügyi intézet kezelésében maradt. Ezek közül az ügyész tizenhárom olyan esetet tárt fel és tett a vád tárgyává, ahol **tanú2** nevének a feltüntetésével az okiratokon valótlan adat jelent meg.

I.rendű vádlott védőjének ezzel ellentétes, a vád törvényességét kifogásoló érvelésével tehát a másodfokú bíróság nem értett egyet.

IV.rendű vádlottszerepének tisztázásakor kiemelkedő fontossággal bírt XX.rendű vádlottnak az a vallomása, melyet még az alapos gyanú közlését megelőzően, más eljárásjogi pozícióban tett. A szóban forgó személyt a nyomozó hatóság 2009. augusztus 11-én hallgatta ki tanúként, figyelmeztetve őt a Be.82.§ (1) bekezdés b) pontján alapuló vallomás megtagadás lehetőségére, így arra, hogy nem köteles nyilatkozni azokra a tényekre, melyekkel önmagát bűncselekmény elkövetésével vádolná.

XX.rendű vádlottaz eljárás későbbi szakaszában - gyanúsítottként, illetve vádlottként - a vallomástételt a Be.117.§ (2) bekezdése alapján megtagadta (*nyomozati iratok X/222-225. oldal, illetve Kaposvári Városi Bíróság 10.B.165/2011/75. számú tárgyalási jegyzőkönyv 39. oldal és Kaposvári Törvényszék 11.B.184/2013/17. számú tárgyalási jegyzőkönyv 21. oldal*).

A Be.291.§ (2) bekezdése értelmében a vádlottnak a nyomozás során tanúként tett vallomása akkor ismertethető vagy olvasható fel, ha ezt maga indítványozza, vagy a tanúvallomásról készült jegyzőkönyvből a Be.85.§ (3) bekezdésében meghatározott figyelmeztetés és az erre adott válasz egyértelműen kitűnik. Erről volt szó a jelen ügyben is, így nem merült fel eljárásjogi akadálya annak, hogy a bíróság XX.rendű vádlotttanúvallomását ismertetés útján a bizonyítás anyagává tegye, mely - a 102. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyvből megállapíthatóan - a 2014. március 26-ai tárgyaláson meg is történt.

IV.rendű vádlottvonatkozásában további terhelő adatokat V.rendű vádlott szolgáltatott, mégpedig a nyomozás során foganatósított kihallgatásai során, illetve a szembesítésekkor. Az elsőfokú bíróság a Be.291.§ (1) bekezdésében írt rendelkezés helyes alkalmazásával a kihallgatási jegyzőkönyveket felolvasta, míg a szembesítésen elhangzottakat ismertette (*Kaposvári Törvényszék 11.B.184/2013/17. számú tárgyalási jegyzőkönyv 8. oldal, illetve 102. számú tárgyalási jegyzőkönyv 7. oldal*).

Ide kellett sorolni végül XXI.rendű vádlottokirati bizonyítékként - a Be.301.§ (1) bekezdése szerint - ismertetett feljelentését is, mely IV.rendű vádlott vonatkozásában felhasználható volt.

A bizonyítékok összegyűjtése és számbavétele tehát mindenben megfelel a jogszabályi előírásoknak, az elsőfokú bíróság a feltárt adatokat törvényesen vonta az értékelési körébe.

I.rendű, II.rendű, III.rendű, IV.rendű és V.rendű vádlottak esetében a rendelkezésre álló bizonyítékok egymással egybevetett elemzésére a logika szabályainak megfelelően került sor, olyan részletességgel, hogy a felmerülő ténybeli és jogi kérdésekben megnyugtatóan állást lehetett foglalni. Az elsőfokú bíróság e körben

helyesen ismerte fel a bizonyítás szempontjából fontos körülményeket, mindenekelőtt azt a tényt, hogy a múltbeli történések rekonstruálásakor alapvetően I.rendű vádlottkövetkezetes, önmagára is terhelő vallomásából kellett kiindulni.

Előzetes letartóztatásának a meghosszabbításától kezdődően I.rendű vádlotta nyomozó hatósággal mindenben együttműködött, és a kihallgatásai során részletekbe menő előadást tett. Az együttesen mintegy tizenöt oldalon jegyzőkönyvezett vallomásában elsőként a vállalkozói hitelkártya igénylésének és kiadásának a feltételeiről számolt be, majd arról, hogy II.rendű vádlottfelvetésére olyan ügyfeleket is felkutattak, akik jogszerűen, az üzletszabályzatban közzétett minősítés elvégzése után nem juthattak volna kölcsönhöz. Nyilvánvalóvá vált az is, hogy a szabálytalan pénzügyi jóváhagyás hátterében vagyoni haszonszerzés célzata állott, I.rendű vádlott részéről az, hogy a kihelyezett, értékesített hitelek megnövelésével magasabb jutalékokra és szakmai elismerésre tegyen szert.

A jogtalan haszonszerzésre törekvés ugyanakkor mások vonatkozásában is tetten érhető volt, leghangsúlyosabban az ügyfelek közvetítésében közreműködő III.rendű vádlotttevékenységében, de végső soron a kölcsönfelvevők tekintetében is, akik a rendelkezésükre bocsátott pénzt szinte azonnal a személyes céljaikra fordították.

I.rendű vádlotta mikro- és kisvállalkozások finanszírozásának terén kellő szakismerettel és gyakorlattal rendelkezett, így tisztában kellett lennie azzal, hogy minimális hitelfeltételek hiányában a pénzügyi aránytalanul nagy kockázatot vállal a kifizetések engedélyezésével. Ezért írta elő az ügyviteli utasítás a legalább három hónapos számlavezetés és a harminc napon túli köztartozás ellenőrzésének a kötelezettségét.

A számítógépes adatállomány megváltoztatása és az ún. cenzúrakönyv vezetésének a mellőzése éppen a szóban forgó minimális feltételek hiányának a leplezését szolgálta, azt tehát, hogy a valótlan adatok bevitelével a rendszer olyan személyek hiteligenyét is jóváhagyja, akik a visszafizetési kötelezettségüknek már előre láthatóan sem tudnak eleget tenni. Ilyen előzmények után került sor az ügyfelek felkutatására, illetve kevésbé később arra, hogy I.rendű vádlott az ügyintézés során már a kölcsönfelvevő személyes jelenlétét sem követelte meg.

Az ügyfelek egy részét az ismerősei, illetve az általa üzemeltetett étterem vendégei közül II.rendű vádlottközvetítette, annak tudatában, hogy a hitel folyósításához a számítógépes nyilvántartásba hamis adatok bevitelére van szükség. Az összegyűjtött iratok és kitöltött formanyomtatványok átadása, valamint a hitelkártya átvétele és kézbesítése gyakori egyeztetést igényelt, melyet teljes egészében alátámasztott az a tény, hogy a szóban forgó időszak alatt I.rendű és II.rendű vádlottak között 349, I.rendű és V.rendű vádlottak között 327, II.rendű és III.rendű vádlottak között 247, míg III.rendű és V.rendű vádlottak között hozzávetőlegesen 130 telefonos forgalmazás történt.

I.rendű vádlottbeismerő vallomásában mások büntetőjogi felelősségét is feltárta, éppen olyan következetességgel, ahogyan a saját szerepét illetően nyilatkozott. Így nem volt indok kétségbe vonni állításainak azt a részét sem, melyben II.rendű és III.rendű vádlottak tevékenységével összefüggésben arra is utalt, hogy a szóban forgó személyek a hitelezés jogellenességével tisztában voltak.

III.rendű és IV.rendű vádlottak több alkalommal kerültek összeütközésbe a törvénnyel, jellemzően nagyobb számban elkövetett vagyon elleni bűncselekmények miatt. III.rendű vádlottkülönös visszaeső, míg IV.rendű vádlott- a vizsgált időszakban - nyolc rendbeli csalás büntette és két rendbeli sikkasztás büntette miatt végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés hatálya alatt állt.

Ezen túlmenően a cselekménysorozatba is olyan körülmények között kapcsolódtak be, hogy a jóhiszeműségük lehetősége fel sem merülhetett. IV.rendű vádlottteljes körű ügyintézését ajánlott a hiteligénylő XX.rendűés XXI.rendű vádlottaknak, olyan feladatok elvállalásával, melyek legális hitelfelvétel esetén mindenképpen a kérelmezők személyes közreműködését feltételezték volna. Előfordult, hogy a folyószámla megnyitásakor IV.rendű vádlotta pénzügyintézet közelében várakozott, illetve az is, hogy III.rendű vádlott - személyazonosságának leplezése érdekében - álnéven mutatkozott be. A cselekmények valódi - törvénybe ütköző - jellegét végül egyértelművé tette az, hogy a szükséges okiratokat a hiteligénylők bevásárlóközpontok vagy gyorséttermek parkolóiban írták alá, illetve ott vették át - esetenként nyitott borítékban - a bankkártyákat is.

Hasonló megállapítások tehetők az egyébként hitelügyintézőként tevékenykedő V.rendű vádlottvonatkozásában is, aki ugyancsak szembesült a fentebb említett ellentmondásokkal. Ekként a szerződéskötések helyének és - nem utolsósorban - a találkozó lebonyolításának az ismeretében nyilvánvalóan tudnia kellett arról is, hogy olyan személyek hitelfelvételében vállalt közreműködést, akiket a rendes ügymenetben elutasítottak volna. Mindezt a saját ügye kellőképpen megerősítette, amikor a nevére kiállított bankkártyát úgy kapta kézhez, hogy arról egymillió forintot korábban már felvettek.

Az elsőfokú bíróság e bizonyítékok szem előtt tartásával tett eleget az ügyfelderítési kötelezettségének. Tényállását mindössze a korábbi büntetésekre vonatkozó adatokkal, illetve a vállalkozói hitelbírálati rendszer ismertetésével és működési mechanizmusának a leírásával kellett kiegészíteni.

Mindenekelőtt azzal, hogy I.rendű vádlotta hitelszerződések megkötésében anyagilag is érdekelt volt, jutaléka az általa jóváhagyott megállapodások számához igazodott. Ellenjegyzését követően a pénzügyintézet ún. ruóírozó hitelt folyósított, legfeljebb hárommillió forint összegben, melyet az igénybevevő csak akkor léphetett át, ha a futamidő alatt már törlesztett. Ilyenkor az ismételt hitelfelvétel a már visszafizetett összeghez igazodott, mely egyben azt is jelentette, hogy a **nyrt1** kára az egyes szerződésekhez kapcsolódóan nem haladhatta meg a hárommillió forintot.

Az elkövetési értékeket a másodfokú bíróság ennek figyelembevételével pontosította, illetve I.rendű és III.rendű vádlottak esetében helyesbítette a bűncselekmény elkövetése útján szerzett vagyon összegét.

E kiegészítésekkel és helyesbítésekkel az elsőfokú bíróság tényállása - e körben - megalapozottá vált, így az a Be.352.§ (2) bekezdése értelmében irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

E tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett I.rendű, II.rendű, III.rendű, IV.rendű és V.rendű vádlottak büntetőjogi felelősségére.

Következésképpen az ezt sérelmező fellebbezések eredménytelennek bizonyultak.

A cselekmények minősítése - II.rendű vádlottkivételével - megfelel a büntető anyagi jogszabályoknak.

Az irányadó tényállás szerint a **nyrt1** alkalmazásában hitelezési tanácsadóként foglalkoztatott I.rendű vádlott- jogtalan haszonszerzés végett - olyan igénylőket juttatott vállalkozói hitelhez, akiktől a felvett pénzeszegek visszafizetése rendkívül kockázatosnak mutatkozott. Ehhez elsőként valótlan adatokat vitt be a bank számítástechnikai rendszerébe, annak érdekében, hogy a kockázati szempontok elemzésén alapuló program - ún. előszűrés keretében - ne zárja ki a kérelmek további elbírálását, majd az így megfelelőnek talált igényléseket jóváhagyta. Ezáltal az értékesítés után számított jutaléka megnövekedett, illetve később - ügyintézési díj címén - már a hitel egy részét is magánál tartotta. Mindez nála jogtalan haszonként, míg a számítógépes rendszer megkerülésével folyósított hitel a pénzintézetnél kárként jelentkezett.

E közel tíz hónapon keresztül tartó cselekménysorozatban II.rendű, III.rendű, IV.rendű és V.rendű vádlottak szerepe a hiteligénylők megkeresésére korlátozódott, akiktől a szükséges okiratokat összegyűjtötték és azokat - egymás segítségével, előre meghatározott láncolatban - eljuttatták a bankba.

Sajátossága volt a történéseknek, hogy azokban kifejezetten más személy tévedésbe ejtése nem volt tetten érhető. A **nyrt1** kárát előidéző vagyoni jogi rendelkezéseket I.rendű vádlottnyilvánvalóan az ügy releváns részleteinek az ismeretében tette meg, végső soron annak tudatában, hogy legálisan, a rendes ügymenet szabályai szerint az igénylők nem juthatnának hitelhez. Ennek ténye II.rendű, III.rendű, IV.rendű és V.rendű vádlottak előtt sem maradt ismeretlen.

Szó sem volt tehát arról, hogy a vállalkozói hitelek jogtalan megszerzése köré szerveződött elkövetők magatartása különböző jogi tárgyakat veszélyeztetett, és így eltérő törvényi tényállásokat valósított volna meg. Éppen ellenkezőleg, a résztvevők között kizárólag az elkövetői alakzatok tekintetében lehetett különbséget tenni,

mindössze annyiban, hogy I.rendű vádlottonálló tette, míg II.rendű, III.rendű, IV.rendű és V.rendű vádlott- a tettesi tevékenység előmozdításával - részese, fizikai bűnsegéde volt e bűncselekménynek.

A cselekmény külső képében megjelenő jogtalan haszonszerzés célzata, illetve az elkövetési magatartással okozati összefüggésben álló károkozás szükségessé tette a csalás, illetve a számítástechnikai rendszer és adatok elleni bűncselekmény elhatárolását. E körben jelentőséget kellett tulajdonítani annak, hogy a jelen ügyben a számítástechnikai rendszer az elkövetés eszközéül szolgált, annak manipulálása nélkül az igényelt hitelek folyósítása sikeresen nem is lett volna kivitelezhető. Ezen túlmenően - ahogyan arra már utalás történt - közvetlenül tévedésbe ejtés vagy tévedésben tartás sem történt, miután a hamis adatokra alapozott előterjesztést, a hitelbírálat első fázisában, maga a számítógépes program dolgozta fel és értékelte. Ez okból I.rendű vádlottmagatartását számítástechnikai rendszer felhasználásával elkövetett bűncselekményként kellett értékelni.

Az elkövetés és az elbírálás között új Büntető Törvénykönyv (2012. évi C. törvény) lépett hatályba, mely a felülbírált ügy szempontjából számos változást hozott. Az információs rendszer felhasználásával elkövetett csalás (Btk.375.§ (1) bekezdés) vonatkozásában - bűnszövetség vagy üzletszerű elkövetés esetén - a jelentős kár okozása két évtől nyolc évig, a különösen nagy kár okozása pedig öt évtől tíz évig terjedő szabadságvesztéssel lett büntethető. Ezzel szemben az elkövetéskor ilyen minősítő körülmény hiányában a cselekmény lényegesen enyhébben, a jelentős kár egy évtől öt évig, míg a különösen nagy kár két évtől nyolc évig terjedő szabadságvesztéssel volt szankcionálható, továbbá a büntetés kiszabásának elvei között nem kellett figyelemmel lenni az ún. középmértékre sem. Mindezt I.rendű, II.rendű, IV.rendű és V.rendű vádlottak vonatkozásában a feltételes szabadságra bocsátás kedvezőbb lehetősége sem ellensúlyozhatta, ezért helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor a cselekményeket az elkövetéskor hatályos rendelkezések szerint bírálta el.

Ugyanakkor figyelmen kívül hagyta a vállalkozói hitel ún. rúlirozó jellegét, mely azzal a következménnyel járt, hogy az elkövetési értékek meghatározásakor esetenként hárommillió forintnál magasabb összeget vett alapul. Mindezt a másodfokú bíróság annak rögzítésével helyesbítette, hogy I.rendű vádlottösszesen 67.866.556 forint kárt okozott, míg II.rendű vádlott 49.896.556 forint, III.rendű vádlott 26.799.000 forint, IV.rendű vádlott 23.849.000 forint és V.rendű vádlott 20.799.000 forint kár okozásában vett részt. Ez a változás II.rendű vádlottcselekményének a minősítését is érintette.

A számítástechnikai rendszer és adatok elleni bűncselekmény egyik - jelen ügyben központi jelentőségűvé vált - elkövetési magatartása az adat bevitele, minden olyan tevékenység, mely a számítógépes program számára új információkkal szolgál. Ez megvalósítható hamis, hamisított vagy valótlan tartalmú magánokirat felhasználása nélkül is, tehát a két bűncselekmény - az adatbevitel és a valótlan tartalmú hitelszerződés előállítása - között nincs szükségszerű összefüggés. Ez okból

I.rendű vádlottgazdálkodás rendjét sértő, illetve az üzleti forgalom biztonságát veszélyeztető cselekményeinek valódi anyagi halmazatként történő értékelése összhangban áll a több évtizede következetes ítélkezési gyakorlattal.

Mindezekre tekintettel a cselekmények minősítése kizárólag II.rendű vádlottvonatkozásában szorult helyesbítésre, melyet a másodfokú bíróság - a 49.896.556 forintos értékhez igazodóan - az 1978. évi IV. törvény 300/C.§ (3) bekezdésének a) pontjában meghatározott és a (4) bekezdés a) pontja szerint minősülő, az 1978. évi IV. törvény 21.§ (2) bekezdése szerint bűnsegédként, valamint az 1978. évi IV. törvény 12.§ (2) bekezdése értelmében folytatólagosan elkövetett számítástechnikai rendszer és adatok elleni büntettként értékelt.

A büntetőjogi jogkövetkezményeket meghatározó tényezőket az elsőfokú bíróság hiányosan tárta fel, de tévedett a büntetési tételkeretek meghatározásakor is.

I.rendű vádlottvonatkozásában elkerülte a figyelmét, hogy az esetében összesen 14 rb. bűncselekmény halmozódott, így az aszperáció elvének alkalmazásakor a súlyosabb bűncselekmény büntetési tételének felével emelt határát ki lehetett méríteni. Ezért vele szemben - az 1978. évi IV. törvény 12.§ (1) bekezdése, valamint az 1978. évi IV. törvény 85.§ (1)-(3) bekezdései alapján - két évtől tizenkettő évig, III.rendű vádlotttekintetében - az 1978. évi IV. törvény 97.§ (1) bekezdése alapján - egy évtől hét év hat hónapig, míg II.rendű, IV.rendű és V.rendű vádlottak esetében egy évtől öt évig terjedő szabadságvesztés volt kiszabható.

I.rendű, II.rendű, III.rendű, IV.rendű és V.rendű vádlottak a bűncselekményeiket szervezetten, bűnszövetséget létesítve valósították meg, míg I.rendű és III.rendű vádlottak vonatkozásában az üzletszerű elkövetés is tetten érhető volt. Mindezt nyilvánvalóan a terhükre kellett értékelni, mely körülmények mellett a társas elkövetést, illetve a folytatólagosságot ismételten figyelembe venni már nem lehetett.

I.rendű vádlotttekintetében további súlyosító körülmény a kettőt meghaladó bűnhalmazat, valamint az, hogy bizalmi jellegű állását felhasználva a munkáltatója sérelmére valósította meg a bűncselekményeit. Sértetti közrehatásról ugyanakkor szó sem lehetett, miután a hitelezési tanácsadóként foglalkoztatott I.rendű vádlottfeladata éppen a kellő körültekintéssel kialakított számítógépes program adatainak az elemzése lett volna.

Ezzel szemben a javára kellett értékelni a kiskorú gyermekről történő gondoskodást, valamint - nagyobb nyomatékkal - az időmúlást és a bűnösségre is kiterjedő, feltáró jellegű beismerő vallomását. Munkaköre büntetlen előéletet feltételezett, így a korábbi kifogástalan életvezetését nem lehetett figyelembe venni, ahogyan - teljesítés hiányában - az okozott kár megfizetésére irányuló szándékot sem. Ezzel összefüggésben egyébként is szükséges megjegyezni, hogy a keletkezett kárból

hozzávetőlegesen csak 3,9 millió forint térült meg, az is I.rendű vádlottmagatartásától teljesen függetlenül. A kiemelkedő munkavégzésre való hivatkozás pedig teljességgel elfogadhatatlan, miután éppen a bűncselekmények sorozatos elkövetése keltett olyan látszatot, mintha az értékesítései megnövekedtek volna.

II.rendű vádlottvonatkozásában súlyosító körülmény a folytatólagosság, míg enyhítő a bűnsegédi bűnrészesség, az időmúlás és a büntetlen előélet.

III.rendű vádlotta különös visszaesés megállapításához szükséges mértéken túl is volt büntetve, illetve a jelen ügyben elbírált bűncselekményeit felfüggesztett szabadságvesztés próbaideje és eljárás hatálya alatt követte el. Mindezeket a terhére kellett értékelni, szemben a bűnsegédi bűnrészességgel és a jelentős időmúlással, mely enyhítő körülmény.

IV.rendű vádlottvisszaesőnek nem tekinthető különös bűnismétlő. Ezen kívül a folytatólagos elkövetésnek volt súlyosító hatása, éppen úgy, mint V.rendű vádlottesetében. Ugyanakkor a javukra szólt az időmúlás és a bűnsegédi szerepvállalás, illetve V.rendű vádlottesetében még a büntetlen előélet és a három kiskorú gyermekről való gondoskodás is.

Ilyen körülmények között az elsőfokú bíróság I.rendű, III.rendű, IV.rendű és V.rendű vádlottak esetében helyesen - az ún. belső arányoknak is megfelelően - állapította meg a szabadságvesztés-büntetések tartamát, azok megváltoztatására, lényeges súlyosbítására vagy enyhítésére nem volt törvényes indok és lehetőség. II.rendű vádlottat érintően azonban az 1978. évi IV. törvény 37.§-ában megfogalmazott célok rövidebb tartamú börtönbüntetéssel is elérhetőek, ezért azt a másodfokú bíróság 1 év 8 óra enyhítette.

Ugyanakkor semmiféle adat nem merült fel arra vonatkozóan, hogy a vádlottak jelentősebb vagyonnal, megtakarítással vagy jövedelemmel rendelkeznének, ezért a másodfokú bíróság - az 1978. évi IV. törvény 64.§ (1) bekezdésében írt feltétel hiányában - mellőzte a pénzmellékbüntetés kiszabására vonatkozó rendelkezéseket.

Következésképpen az enyhébb jogkövetkezmények alkalmazása érdekében bejelentett fellebbezések ennyiben megalapozottak voltak.

A bűncselekmények elkövetése során I.rendű vádlott 5.850.000 forinttal, míg III.rendű vádlott 8.300.000 forinttal gazdagodott. Így az esetükben az 1978. évi IV. törvény 77/B.§ (1) bekezdés a) pontján alapuló vagyonekobzást helyesen ezekre az összegekre kellett elrendelni.

E körben tehát a másodfokú bíróság a Be.372.§ (1) bekezdésében írtak szerint - az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta.

Észlelte ugyanakkor a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének VI.rendű, VII.rendű, VIII.rendű, IX.rendű, X.rendű, XI.rendű, XII.rendű, XIII.rendű, XIV.rendű, XV.rendű, XVI.rendű, XVII.rendű, XVIII.rendű, XIX.rendű, XX.rendű, XXI.rendű, XXII.rendű, XXIII.rendű, XXIV.rendű, XXV.rendű és XXVI.rendű vádlottakra vonatkozó része a Be.351.§ (2) bekezdés a) és d) pontjaiban írtak szerint megalapozatlan, mivel a tényállás nincs felderítve, továbbá téves ténybeli következtetéseket tartalmaz. Ezen túlmenően az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségének sem tett maradéktalanul eleget, mely mulasztása a határozat ezen részét már önmagában alkalmatlanná tette az érdemi felülbírálatra.

A Somogy Megyei Főügyészség VI.rendű vádlott, VII.rendű, VIII.rendű, IX.rendű, X.rendű, XI.rendű, XII.rendű, XIII.rendű, XIV.rendű, XV.rendű, XVI.rendű, XVII.rendű, XVIII.rendű, XIX.rendű, XX.rendű, XXI.rendű, XXII.rendű, XXIII.rendű, XXIV.rendű, XXV.rendű és XXVI.rendű vádlottak büntetőjogi felelősségre vonását azért kezdeményezte, mert - I.rendű vádlottcselekményéhez kapcsolódóan - jogosulatlanul, teljesítési képesség, illetve teljesítési készség nélkül jutottak vállalkozói hitelhez.

Alapvető - az ügy egészét befolyásoló - tévedése volt az elsőfokú bíróságnak, hogy a **nyrt1** által folyósított vállalkozói hitelt személyi kölcsönként kezelte, úgy tehát, mintha annak igénylése és felhasználása nem lett volna feltételekhez kötött. Valójában azonban az üzleti hitelkártyával a bank a tényleges gazdasági tevékenységet folytató, maximum 500 millió forint éves árbevétellel rendelkező vállalkozókat kívánta támogatni, az esetlegesen felmerülő átmeneti nehézségek, likviditási problémák áthidalása érdekében. Ez okból írtak elő legalább három hónapos számlavezetési kötelezettséget, illetve zárták ki az igénylők közül azokat, akik harminc napon túli tartozást halmoztak fel.

Ilyen előzmények ismeretében mindenekelőtt azt kellett volna megvizsgálni, hogy a hiteligénylők a szerződéskötés időpontjában egyáltalán folytattak-e vállalkozói tevékenységet, ha igen, megfeleltek-e a velük szemben támasztott minimális életvezetési és pénzügyi követelményeknek.

E téren - több személy vonatkozásában - már az elsőfokú bíróság által rögzített személyi adatok is komoly kétségeket ébresztettek, ezért a bizonyítási eljárás során nem lett volna mellőzhető az újabb erkölcsi bizonyítványok beszerzése és elemzése. Annál is inkább, mert azok alapján a következő megállapításokat lehetett volna tenni:

- VI.rendű vádlotta Fonyódi Városi Bíróság 2008. évi október hó 31. napján jogerőre emelkedett B.56/2008/8. számú ítéletével kiszabott 80.000 forint pénzmellékbüntetést nem fizette meg, azt szabadságvesztésre változtatták át.

- VII.rendű vádlottat az elsőfokú bíróság ítéletében írtakon túl is felelősségre vonták.
 1. A Fonyódi Városi Bíróság a 2012. évi augusztus hó 10. napján jogerőre emelkedett 10.Bk.59/2012/6. számú határozatával - megszüntetve a Ráckevei Városi Bíróság által alkalmazott próbára bocsátást - ittás járművezetés vétsége és számvitel rendjének megsértése vétsége miatt 525.000 forint pénzbüntetésre ítélte.
 2. A Győri Városi Bíróság a 2014. évi április hó 28. napján jogerőre emelkedett B.207/2009/89. számú ítéletével - *a 2007 nyarán elkövetett* - csalás büntette miatt 1 év 6 hó börtönre és 2 év közügyektől eltiltásra ítélte.
 3. A Ráckevei Járásbíróság a 2014. évi június hó 26. napján jogerőre emelkedett 21.B.199/2011/48. számú ítéletével - *a 2007 őszén elkövetett* - sikkasztás büntette miatt 4 hó börtönre ítélte, melynek végrehajtását 2 év próbaidőre felfüggesztette.
 4. A Pesti Központi Kerületi Bíróság a 2014. évi október hó 31. napján jogerőre emelkedett 2.B.VI.VII.31755/2013. számú ítéletével - *a 2007 nyarán elkövetett* - sikkasztás büntette miatt közérdekű munkára ítélte.
 - XI.rendű vádlotta Budai Központi Kerületi Bíróság 2008. évi szeptember hó 5. napján jogerőre emelkedett Bk.XI.1479/2008/2. számú ítéletével kiszabott 60.000 forint pénzbüntetést nem fizette meg, azt szabadságvesztésre változtatták át. Ezen túlmenően pedig a Budapesti XX., XXI. és XXIII. Kerületi Bíróság a 2013. évi május hó 17. napján jogerőre emelkedett 11.B.XXI.957/2010/13. számú ítéletével - *a 2010 nyarán elkövetett* - sikkasztás büntette miatt 216.000 forint pénzbüntetésre ítélte, melyet ugyancsak szabadságvesztésre változtattak át.
 - XIV.rendű vádlottat a Kaposvári Járásbíróság a 2013. évi április hó 11. napján jogerőre emelkedett 14.B.165/2012/38. számú ítéletével - *a 2008 tavaszán elkövetett* - csalás büntette és közokirat-hamisítás büntette miatt 1 év börtönbüntetésre ítélte, melynek végrehajtását 2 év próbaidőre felfüggesztette.
- Ezen túlmenően a Marcali Járási Ügyészség 2013. szeptember 30-án kelt vádirata alapján további eljárás indult ellene.
- XVIII.rendű vádlottat a Jászberényi Járásbíróság a 2013. évi október hó 28. napján jogerőre emelkedett 6.B.650/2012/13. számú ítéletével közokirat-hamisítás büntette miatt 1 évre próbára bocsátotta.
 - XXII.rendű vádlottellen a Veszprémi Járási Ügyészség - 5 rb. csalás büntette miatt - 2013. április 8-án vádat emelt.

A kifogásolható életvezetés, a többszörös elítélés ténye, vagy az a körülmény, hogy a pénzbüntetés, illetve pénzmellékbüntetés - önkéntes teljesítés hiányában - átváltoztatásra került, szinte önmagában kétségesse tette, hogy az érintett személyek a vizsgált időszakban legális gazdasági tevékenységet folytattak.

A hiteligénylők többsége közvetlenül a szerződés megkötése előtt nyitott számlát a **nyrt1**-nél, így legalább három hónapra visszamenő kimutatással, számlaforgalommal szinte egyikük sem rendelkezett. Vállalkozásaik egy része alig jövedelmezett, éves szinten X.rendű vádlottmindössze 3 millió forint, XV.rendű vádlott704.000-, illetve 774.000 forint, XVII.rendű vádlott391.000 forint, XIX.rendű vádlott 1,06 millió forint, XXI.rendű vádlott375.000 forint, míg a nyugdíjas XXII.rendű vádlott neveXXII.r. vádlott 993.000 forint jövedelemről tudott csak számot adni. A XVIII.rendű vádlottáltal képviselt **kft1**, valamint a XXV.rendű vádlottegyéni vállalkozása veszteséges volt, XI.rendű vádlott**bt1**, XII.rendű vádlott**kft2**, XIII.rendű vádlott**kft3**, XVI.rendű vádlott**kft4** elnevezésű cégei ellen pedig az adóhatóság végrehajtást kezdeményezett. Ezen túlmenően VII.rendű, VIII.rendű, XII.rendű, XXIII.rendű, XXIV.rendű, XXV.rendűés XXVI.rendű vádlottak szerepeltek a pénzintézetek közös BAR-listáján, vagy a Nyrt.1 ún. Elemzési Központ Hitelrendszerében, mint olyan személyek, akik ki nem egyenlített tartozásokat halmoztak fel.

Mindezek ismeretében a vállalkozói hitel visszafizetése a teljesítőképességüket nyilvánvalóan meghaladta.

Szembetűnő sajátosság volt az is, hogy a hiteligénylők a rendelkezésükre álló pénzüsszeget szinte azonnal, néhány nap alatt felvették, a legkisebb jelét sem mutatva annak, hogy az üzleti tevékenységük folyamatos fenntartása érdekében tartalékokat képeznének. Mindehhez hozzá kell tenni, hogy a többségük - VI.rendű, VII.rendű, IX.rendű, X.rendű, XV.rendűés XX.rendű vádlottak kivételével - a felvett pénzből semmit sem fizetett vissza.

A **nyrt1** üzletpolitikájával teljességgel összeegyeztethetetlen az olyan gyakorlat, amely a szerződéskötéskor nem követeli meg az ügyfelek személyes jelenlétét a pénzintézet épületében. Ezért azok a hiteligénylők - így XVII.rendű, XVIII.rendű, XIX.rendű, XX.rendű, XXI.rendű, XXII.rendű, XXIII.rendű, XXIV.rendű,XXV.rendűés XXVI.rendű vádlottak -, akik a bank ügyféltérben nem is jártak, és a szükséges okiratokat áruházak, valamint éttermek parkolóiban, a motorháztetőn vagy szeméttároló edények fedelén írták alá, jóhiszeműsége nyilvánvalóan nem hivatkozhattak. Annál is inkább, mert ezzel együtt ügyintézési díjként 500.000 forintot fizettek, vagy tudomásul vették azt, hogy a hitelkártyájukat felbontott borítékban, jelentősen kevesebb összeggel vették át.

XVIII.rendű vádlotta hitelszerződés megkötésének napján a gazdasági társaságában fennálló üzletrészt értékesítette, olyan körülmények között, melyek az adásvételi megállapodás színlelt jellegére utaltak. Ennek ellenére a cég nevére

szóló hitelkártyát továbbra is birtokában tartotta és használta, arról a következő négy nap alatt 1.985.000 forintot vett fel. Jóhiszeműsége ez okból is kizárt.

E kérdésekkel az elsőfokú bíróság nem kellő alapossággal vagy téves megközelítésben foglalkozott. Mindez részben a feltárt bizonyítékok helytelen értelmezésére volt visszavezethető, így arra, hogy a fentebb említett ellentmondások helyett túlzott jelentőséget tulajdonított a mindössze hat esetben megállapítható részbeni visszafizetésnek, vagy annak, hogy az igénylők nagyobb hányada a teljes hitelösszeghez hozzá sem jutott. Ez pedig - az indokolási kötelezettség nem megfelelő teljesítése mellett - a másodfokú eljárásban ki nem küszöbölhető megalapozatlansághoz, felderítetlenséghez, illetve téves ténybeli következtetésekhez vezetett.

Ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének szóban forgó részét a Be.375.§ (1) bekezdése alapján, illetve a Be.376.§-ában írt okból hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot e tekintetben új eljárásra utasította.

A megismételt eljárás során VI.rendű, VII.rendű, VIII.rendű, IX.rendű, X.rendű, XI.rendű, XII.rendű, XIII.rendű, XIV.rendű, XV.rendű, XVI.rendű, XVII.rendű, XVIII.rendű, XIX.rendű, XX.rendű, XXI.rendű, XXII.rendű, XXIII.rendű, XXIV.rendű, XXV.rendű és XXVI.rendű vádlottakat a hiteligénylés körülményeire vonatkozóan újra ki kell hallgatni. Amennyiben a tárgyaláson nem kívánnak vallomást tenni, úgy a Be.291.§ (1) és (2) bekezdéseiben írt rendelkezések alkalmazásával a nyomozás során tett előadásait szükséges felolvasni, a tanúként tett vallomásokat azonban csak akkor, ha a jegyzőkönyvből a Be.85.§ (3) bekezdésében meghatározott figyelmeztetés és az erre adott válasz egyértelműen kitűnik.

Nem mellőzhető a releváns okiratok ismertetése, valamint az erkölcsi bizonyítványok beszerzése és értékelése sem.

A jelen esetben semmilyen indok nincs arra, hogy a **nyrt1** sérelmére elkövetett cselekménysorozat résztvevőinek a magatartása eltérő jogi megítélés alá essen. Az ügy középpontjában az I.rendű vádlottjogtalan haszonszerzésre irányuló tevékenysége állott, az a kötelezettségszegés, melynek során hitelezési tanácsadóként a pénzügyi kockázatelemzést végző számítógépes programjába valótlan gazdálkodási adatokat vitt be, melynek következtében olyan kérelmek jóváhagyása is lehetővé vált, melyeket a program - ún. előszűrés keretében - nyilvánvalóan elutasított volna. Ekként I.rendű vádlottmagasabb jutalékra tett szert, melyet később kiegészített azzal, hogy a folyósított hitel egy részét magánál tartotta.

Az eljárás résztvevői ehhez a cselekményhez kapcsolódtak, jellemzően úgy, hogy különböző okiratok összegyűjtésével, rendelkezésre bocsátásával, illetve eljuttatásával I.rendű vádlotttevékenységét, a hitelkérelmek jogosulatlan jóváhagyását kívánták előmozdítani.

A bűnsegéd pszichikai-tudati háttere nem feltétlenül teljes, nem kell minden részletre kiterjedően tudnia, hogy az, akinek segítséget nyújt, pontosan milyen törvényi tényállást fog, vagy milyen törvényi tényállást kíván megvalósítani. A bűnsegédnek mindössze a saját tevékenységével és annak kihatásaival, valamint - azzal okozati összefüggésben - a lehetséges tettesi tevékenység társadalomra veszélyes jellegével és következményeivel kell tisztában lennie. Ezért a jelen ügyben annak van döntő jelentősége, hogy a hatályon kívül helyezéssel érintett személyek tisztában voltak-e a hitelkérelmük megalapozatlanságával, azzal a körülménnyel, hogy legális ügyintézés mellett, szabályosan nem juthatnak 3 millió forintos vállalkozói hitelkártyához. Ez esetben ugyanis - akkor tehát, ha rosszhiszeműek voltak - nyilvánvalóan tudniuk kellett, hogy a tőlük kért okiratok rendelkezésre bocsátásával bűncselekmény elkövetéséhez nyújtanak segítséget.

Ilyen szempontok figyelembe vételével kell a bizonyítékokat részletekbe menően elemezni és a megalapozatlanságot kiküszöbölni. Ekkor kerülhet csak az elsőfokú bíróság abba a helyzetbe, hogy VI.rendű, VII.rendű, VIII.rendű, IX.rendű, X.rendű, XI.rendű, XII.rendű, XIII.rendű, XIV.rendű, XV.rendű, XVI.rendű, XVII.rendű, XVIII.rendű, XIX.rendű, XX.rendű, XXI.rendű, XXII.rendű, XXIII.rendű, XXIV.rendű, XXV.rendű és XXVI.rendű vádlottak büntetőjogi felelősségének a kérdésében megnyugtatóan állást tudjon foglalni.

Az egyéb rendelkezések törvényesek voltak, ezért azokat a másodfokú bíróság a Be.371.§ (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

V.rendű vádlottnak a Be.338.§ (1) bekezdése alapján - figyelemmel Be.381.§ (1) bekezdésére is - viselnie kell a kirendelt védő díját.

A másodfokú bíróság - a Be.381.§ (1) bekezdésében írtak szerint - megállapította továbbá, hogy a IX.rendű vádlottvonatkozásában 22.600 forint, XI.rendű, XII.rendű, XIII.rendű, XVIII.rendű, XIX.rendű, XX.rendű, XXI.rendű és XXII.rendű vádlottak tekintetében személyenként 4.075 forint, XIV.rendű és XVI.rendű vádlottak vonatkozásában személyenként 16.300 forint, XXIII.rendű, XXIV.rendű, XXV.rendű és XXVI.rendű vádlottak vonatkozásában személyenként 8.150 forint bűnügyi költség merült fel.

P é c s, 2015. február 20.

Dr.Krémer László s.k. a tanács elnöke, Dr.Túri Tamás s.k. előadó bíró, Dr.Bencze Beáta s.k. bíró

A Kaposvári Törvényszék 11.B.184/2013/109. számú ítéletének I.rendű, II.rendű, III.rendű, IV.rendűés V.rendű vádlottakra vonatkozó része a Pécsi Ítélőtábla Bf.II.72/2014/47. számú ítélete folytán - az abban írt változtatásokkal - a 2015. évi február hó 20. napján jogerőre emelkedett és fel nem függesztett részében végrehajthatóvá vált.

Dr.Krémer László s.k.
a tanács elnöke